

6 januari 2011:

Ilja: Vandaag gaan we even bijkomen en nagenieten van 4 fantastische dagen Bolivia. Vanavond nemen we namelijk de nachtbus naar Arica, een noordelijk stadje in Chili aan de kust. Dus hopelijk kunnen we daar nog wat zon meepakken. Bij het zoeken naar een verblijfplaats kwamen we er al snel achter dat Dakar zich ook daar aandoet en dat de stad bijna is volgeboekt. Gelukkig kregen we een via via e-mail met een hostel dat nog een kamer met gedeelde badkamer had. De website zag er goed uit dus bevestigen maar, veel andere opties hadden we niet. Remco helemaal blij dat ie nog een dag Dakar kan zien. We hebben vandaag dan ook niet veel spannends beleefd, nog even geborreld met Kate en Emiliy en nog even Sam met z'n nieuw opgepikte liefde gezien en gesproken, er achter gekomen dat we in dezelfde bus naar Arica zaten. Daarna afscheid genomen van ons restaurant en de oude dame. Die ons spontaan omhelsde en zei dat we fijne klanten waren geweest.

Gelukkig konden we de kamer houden tot 19.00 uur waardoor het wel relaxed was om zo te wachten. Nog even pakezelen naar de bus en om 20.30 vertrokken we stipt. Deze keer waren we laat met boeken en zaten we achterin, zowat naast het toilet en semi-cama. Gelukkig voor ons waren de stoelen naast ons niet bezet en konden we allebei 2 stoelen voor onze rekening nemen waardoor we toch lekker wat hebben kunnen slapen tijdens deze reis van 9 uur.

7 januari

Remco: We hebben een nacht in de bus gezeten of gelegen, het geluk was dat we allebei 2 stoelen hadden. Heerlijk geslapen kan je niet echt zeggen, af en toe geslapen, wel. We komen om 5.45 uur aan in Arica, alles uitladen en de taxi staat al weer klaar, dus alles weer inladen en rijden maar. Rond 06.00 uur komen we aan bij The end of the trail, niet onze trail maar zo heet het hostel. Daar staat Franklin al klaar om ons met open armen te ontvangen. We mogen aan tafel zitten die helemaal gedekt is voor een uitgebreid ontbijt. Ilja begint al aan de Jus'd' Orange, en snijdt een snee in het heerlijke verse brood, ga je gang zegt Franklin dit is voor jullie. De broodjes zijn eindelijk weer eens vers, heerlijk en de zelfgemaakte koffie smaakt ook overheerlijk. Wat een ontvangst, die Amerikaan weet wel hoe je iemand moet ontvangen. Franklin blijkt ook wat interesse te hebben in ons (5 minuten) dan gaat Franklin over tot zijn levensverhaal en hoe hij hier is terecht gekomen. De verhalen zijn natuurlijk interessant, het is altijd boeiend om iemands levensverhaal verhaal te horen, maar niet als je de hele nacht in de bus hebt gezeten. Na al deze "gezellige" taferelen probeerden we een tukkie te doen, maar meneer bleef doorvertellen over dit en dat, zus en zo. Nu zij we echt moe en zat, nog even voorstellen aan zijn Chileense vrouw die geen woord engels sprak. Heel verwonderlijk dat deze 2 bijelkaar zijn, zij geen Engels en hij geen Spaans, lekker stel samen. Nu weten we waarom Franklin zo aan het woord was, hij heeft eindelijk iemand om tegen te lullen. Oké genoeg gelult, wij gaan een tukkie doen, dag Franklin (na 1.30 uur) en geluk Zo, fris en fruitig na een lekker slapie gaan we op verkenning. Naar het centrum, want daar komen de Dakar deelnemers binnen, hele horden mensen staan langs de weg om hen aan te moedigen. De motoren, auto's en trucks rijden luid en toeterend voorbij, het publiek juicht en klapt hen over de streep. Wat een eer om dit mee te maken, dit is een once in a life time! Aankomend in het hostel om een duikje te nemen in de zee die 5 minuten lopen is, moesten we eerst langs Franklin, na een uur stonden we buiten om naar het strand te gaan, wat een spreker is die man, hij is de man die ouwehoeren kan.

Het strand ziet er netjes uit met een boulevard die aangekleed is met kraampjes en kermis

attracties.

Wij wilden wel even zwemen, tenslotte is het een graad of 30, 1 teen, 5 tenen 1 voet zo dat was het weer, onze voeten hebben heel koud water gevoeld! Zo, zijn wij even lekker afgekoeld! Op het strand hadden ze bomen geplant met gras erom heen, wij lagen heerlijk in het gras en zeker niet in het zand. Na een uurtje was het weer genoeg, Franklin had ons nog een advies gegeven over insmeren, gat in de ozonlaag en dat hij gasten had....blablabla. Lekker douchen en waar zullen wij nou eens eten, Franklin had een goed vis restaurant voor een degelijke prijs. Toen wij de kaart van het restaurant openden zagen wij geen vis wel andere lekkere gerechten. Wij weer aan het vlees en een heerlijk kopje soep. Aan het einde van ons diner, begon de ober wat interesse te tonen. Als een echte jehova getuige wist hij wel wat te vertellen over Holland en bleef vragen en praten. Hij kaarten een onderwerp aan waar wij geen idee van hadden wat hij bedoelde, hij was zo terug. Wat denk je.... als een echte Jehova had hij 2 boekjes over onze vader en de Here Jezus, shit hij is Jehova, onze eigen ober. Cuanta questa (rekening) en hasta tot nooit! Gelukkig werden we niet door hem gevolgd , dus konden we rustig naar ons hostel, naar Franklin. Eerst nog even de laatste Dakar deelnemers aanmoedigen en nu wel terug. Rond 22.00uur stonden we weer voor Franklin, gaan jullie al naar bed? Uuuu....hoezo....! Het is pas 22.00uur de avond begint pas, kom ga zitten willen jullie wat drinken? Nee laat maar, we gaan zo wat dingen doen, na 1 uur mochten wij onze dingen doen. Onder het mom van e-mail en website (beetje interessant doen) mochten we naar bed. Het licht ging 5 minuten later uit zodat we rustig konden slapen.

8 januari 2011

Remco: Schreeuwend werd ik wakker, een nare droom een Gelovige Franklin maakte mij wakker....ik schreeuwde FRANKLIN. Voor het ontbijt even douchen, toen zagen we nieuwe gasten, gelukkig,, hij moet nu zijn aandacht verdelen. Aan de ontbijt tafel zaten 5 gasten, later kwamen er nog 4 bij. Na onze ochtend wandeling kwamen we rond een uur of 11 weer aan bij FR. Daar zitten 2 nieuwe mensen aan tafel, jippie nog meer afleiding. Deze mensen (Robert en Lindsey) waren een uur geleden aangekomen en wilden vast net als wij gelijk andere dingen doen, ipv praten over FR.

Wij hadden gehoord dat er een zeehonden kolonie aan het einde van het strand was, wij er naartoe gewandeld, uiteindelijk was het nog best een eind lopen. Ilja was niet echt op haar best, dus deze wandeling deed ons beslissen om lekker op tijd terug te gaan en een siësta te houden. Maar eerst langs FR. Zachtjes deden wij de deur open en sniekte naar binnen, hij is aan het skypen, hij hoort ons niet. We moesten naar het toilet, dus nu gaan, anders gaat FR. weer praten. Het is gelukt, we zijn niet ontdekt. Later zagen we Robert en Lindsey ook naar buiten sluipen, wij waren dus niet de enigen met deze gedachten. Na een lekker tukkie waren we weer fris en fruitig om naar het centrum te gaan en wat te eten, het dorp is erg gezellig. Vanwege de Dakar was er overal feest, muziek en dansenden mensen. Wij zagen Robert en Lindsey zitten in een kroeg, zij nodigden ons uit voor een biertje en hebben lekker over FR. Zitten praten, gelukkig zaten we snel op 1 lijn zeker wat betreft FR. Rond half negen begon de zonsondergang die wij zeker niet wilden missen, de kleuren die de lucht gaf was blauw met roze, een prachtig gezicht. Het was vanaf het centrum een best stukje lopen en onderweg kwamen we van alles tegen, Dakar auto's enz. Shows van de lokalen, dus waren we te laat voor de zonsondergang. Ach wat maakt het uit, iedere zonsondergang is mooi en er komen er

San Pedro - Arica

Geschreven door Remco & Ilja
dinsdag 11 januari 2011 23:41 -

vast nog meer. Zo nu eens kijken of we rustig kunnen eten zonder bekeerd te worden. Rond 23.00uur konden we naar binnen snieken om niet nog eens een uur verhalen aan te horen van.....! Uiteindelijk is het hostel, perfect schoon, warme douche's een top ontbijt en een eenzame Franklin.